

Pinzellades en blau

Carles Arnau - Vilanoova

-XX-

Mirades que es ressegueixen,
horabaixa de perfums
entelats,
mol-luscs voramar,
enderrocs de sorra...
plugims...

Horabaixa de plugims,
mirades entelades
voramar,
sorra dels enderrocs,
mol-luscs que es ressegueixen...
perfums...

Sota els plugims,
sota l'horabaixa entelada,
sota la sorra dels enderrocs,
sota els mol-luscs que cerquen camins voramar,
per sobre de totes les mirades i perfums...

el desig.

-XXI-

Sobre
monstres marins
els segles passen.

Onnnnnn -ness

Sota
cal·ligràfiques onades
secrets abissals.

On és?

On
Ness

-XXII-

Les velles espelmes
d'Umiko

cremen l'oblit,
varades
entre el petroli,
surant
per totes les platges,
per tots els ports,
per les marjals,
rius, llacs i canals,
mar endins...

Ella,
Umiko,
la filla del mar,
encara conserva aquella pell
que amb la lluna plena
pareix nacre,
i aquells ulls abissals,
verd profund,
que anuncien tempesta.
Però ara a les espelmes
pinta figures de peixos morts,
vaixells afonats pel cracken
i pateres.

I a la seua cua d'escata
ja ha arribat el petroli.

-XXIII-

*Pluges al litoral. Al cor,
com sempre, maregassa.*

(Narcís Comadira)

Oceànica pluja,
vent de llevant,
trons i rellamps en alta mar.
A la riba, plugim,
i terra endins,
com sempre, secà.

-XXIV-

Amara'm de blau
i mar rimaré.
(m'arrimaré).
Dóna'm dolçor
si no vols que (sal)pa.